

Kõne Keila kirikupäevadel 21.10.2017

Urmas Viilma, peapiiskop

“1 Aga pärast seda määras Issand veel seitsekümmend [kaks] ja läkitas nad kahekaupa enese eele igasse linna ja paika, kuhu ta ise tahtis minna. 2 Ta ütles neile: „Lõikust on palju, töötegijaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötegijaid välja oma lõikusele! 3 Minge! Vaata, ma läkitan teid kui lambaid huntide sekka. 4 Ärge kandke kukrut ega pauna ega jalatseid ja ärge teretage kedagi teel! 5 Aga kui te astute kuhugi majja, ütelge esmalt: „Rahu olgu sellele kojale!” 6 Ja kui seal on rahulaps, siis hingab teie rahu tema peal, aga kui ei ole, pöördub rahu tagasi teie peale. 7 Aga jääge samasse majja, sööge ja jooge, mis neil on, sest tööline on oma palka väärt! Ärge käige ühest majast teise! 8 Ja kui te lähete kuhugi linna ja teid võetakse vastu, siis sööge, mida teile ette pannakse, 9 ja tehke terveks sealsed haiged ja öelge neile: „Jumala riik on teie lähedal!” 10 Aga kui te lähete kuhugi linna ja teid ei võeta vastu, minge välja selle tänavaile ja öelge: 11 „Ka tolmu, mis teie linnast meie jalgade külge on hakanud, pühime teile maha. Ometi teadke, et Jumala riik on lähedal!”, (Lk 10:1-11)

Eestis on kristlasi statistika kohaselt vaevalt 30%. Üle-eelmisel aastal läbiviidud sotsioloogilisest küsitlusest “Elust, usust ja usuelust 2015”, et ateiste on meil ainult 7%. Need 7% on tõenäoliselt need, kelle kohta Jeesus ütleb oma töötegijatele: *“Aga kui te lähete kuhugi linna ja teid ei võeta vastu, minge välja selle tänavaile ja öelge: 11 „Ka tolmu, mis teie linnast meie jalgade külge on hakanud, pühime teile maha. Ometi teadke, et Jumala riik on lähedal!”, (Lk 10:10-11).* Võitleva ateistiga pole vaja vaidlemise peale aega raisata. Talle tuleb kuulutada, et Jumala riik on lähedal ja anda ta Jumala meelevalla alla.

Need, kes Eestis jäävad 30% kristlaste ja 7% ateistide vahele on misjonipõld. Need on evangeeliumi mõistes need paganad oma kodukoldejumalatega: astroloogiaga, erinevate spirituaalsete ja okultistlike *new age* tehnikatega, kelle juurde tuleb sisse astuda, et kuulutada neile evangeeliumi. See osa ühiskonnast on Eesti esindatud üldistatult agnostikutest või veel väga vähesel määral mõne muu religioosse maailmavaate esindajatest. Üldiselt on need inimesed kiriku ja kristliku kuulutuse suhtes positiivsed või positiivselt neutraalsed. Ehk on need kaasajal just need inimesed, kelle kohta Jeesus läkitatud jüngritele ütleb: *“Aga kui te astute kuhugi majja, ütelge esmalt: „Rahu olgu sellele kojale!” Ja kui seal on rahulaps, siis hingab teie rahu tema peal, aga kui ei ole, pöördub rahu tagasi teie peale.” (Lk 10:5-6)*

Mis mulle Eesti usulise pildi juures enim meeldib on siin nähtava pildi ausus! Olen veendunud, et need 30%, kes on ennast vabatahtlikult lugenud seotuks mõne kirikuga ja on seda rahvaloendusel või mõnel muul küsitlusel tunnistanud, on ka tegelikult see usklikkond, see pühade osaduskond, keda üheskoos võime Kristuse Kirikuks pidada ja kellele saame loota.

Ühiskonnas, kus inimese isiklik vabadus on saavutanud maksimaalse ulatuvuse, ei ole kirikul muud teed, kui jätkata Jeesuse käsku täites ristimist ja õpetamist, Jumala sõna kuulutamist ja Jumala armu vahendamist ning usaldada selles töös Kristust ennast Läkitajana ja Kiriku peana. Neid, kes veel selle usklikkonna hulka ei kuulu, on meie misjoni tööpõld. See aus pilt näitab ära meie töö ulatuse. Lihtne on nõnda Jumalariigi tööd teha.

Oma kuulutustööd tehes ja kogudusi rajades ei saa aga Jeesuse poolt tööle läkitatu modifitseerida või muuta oma sõnumit vastavalt kuulaja ootustele. Jeesuse jüngril ei ole oma sõnumit. Jüngril, läkitatud, misjonäri, kiriku ülesanne on kuulutada Kristust. Välja saadetud töötegijal on Kristuse sõnum! Meil tuleb valida erinevaid keeli, erinevaid meetodeid, et kiriku

kuulutatud sõnum jõuaks inimesteni, kuid Kristus ei tohi edasiantud kuulutuses või tõlkes kaduma jääda! *"Jumala riik on lähedal!"* on see kuulutus.

Jeesuse läkitatu ei saa olla inimestest möödarääkija ega ka inimeste eksitaja meeldiva ja kõrvapaitava sõnumiga. Selleks peame analüüsima oma tegevust ka kirikuna, oma toiminguid, hindama keskkonda ja ruumi, kus oleme harjunud evangeeliumi kuulutama, minema sinna, kus nad viibivad ja ilustamata kuulutama ristilöödud ja ülestõsunud Kristust Peetruse kombel nelipüha Vaimu toel.

Algkristlased lugesid küll kokku ristitute arvu, nagu me seda kasvõi nelipühasündmusest mäletame, kuid mitte selle pärast, et kiita iseennast ja näidata oma tegude tulemuslikkust, vaid selleks, et tunnistada evangeeliumi väest ja Püha Vaimu tööst, mis inimestes pöördumise esile kutsus.

Meie ülesanne on aidata inimestel jõuda Kristuse juurde. See on võimalik läbi usu, mis sünnib Püha Vaimu toel evangeeliumi kuulutuse kaudu. Kuulutus: *"Jumala riik on lähedal!"* ei ole sõnumiks ainult neile, kelle juurde meid on selle sõnumiga läkitatud. See on ka sõnum meile endale. See tähendab, et meie ülesanne on Kristuse Kirikuna kuulutada, õpetada, ristida, täita misjonikäsku väsimatu jõuga kuni *"Jumalariigi saabumiseni!"*

Kas meil on seda jõudu ja innikust kuulutada aega viitmata. Nõnda, et me ei mõtle asjadele, mis meid argipäevaga seovad ja innukust pidurdavad. Jeesus ütleb 70-le, kelle ta välja saadab: *"Ärge kandke kukrut ega pauna ega jalatseid ja ärge teretage kedagi teel!"* (Lk 10:4)

Mäletan, kui kristlik õpetus hakkas mulle avanema, kui Piibli ja katekismuse sisu ja tähendus hakkas nagu kooriku alt selgemini paistma, oli minu isiklik innukus suur. Tundus, et tõde on siinsamas minu silmade ees, kuid ma ei taibanud seda varem. Äkki läksid silmad lahti, nagu Apostel Paulusel pärast Damaskuse teel toimund kohtumist Issandaga (Ap 9:18). Ka minu silmadelt langesid justkui soomused ja ma hakkasin nägema. Sellele taipamisele järgnenud janu "elava vee" järele oli kustutamatu ja õhin Kristuse järgimisel suur. Kuidas on meie kõigi, kes me Jeesuse poolt läkitatud töötajad oleme, õhinaga täna?

Kuidas on muutunud meie elu ja usk võrreldes selle ajaga, kui tegime "justkui äsjasündinud lastena" oma esimesi samme usuteel. Kas meie õhin ja innukus, usk ja usaldus, pühendumus ja armastus Issanda vastu on endised või hoopis jahtunud? Kas kuulutus *"Jumala riik on lähedal!"* tähendab meie enda jaoks midagi?

Kuidas suhtume Kristuse ülestõusmise sõnumisse, kui igal aastal üha uuesti ja uuesti ülestõusmispühal tervitame üksteist sõnumiga: *"Kristus on ülestõusnud! Ta on tõesti ülestõusnud!"* Kas julgeme küsida endalt, usume me ka päriselt seda? Juba eelpool viidatud sotsioloogilises küsitluses, küsiti luterlaste käest muuhulgas nende suhtumist Jeesuse surnuist ülestõusumisse. Vastajatest 27 protsenti oli täiesti nõus seda uskuma ja ligi 30 protsenti (29,7%) pigem nõus seda uskuma. See tähendab, et leeripühal esimese armastuse õhinal "Jah"-sõnaga oma usku tunnistanutest on oma armastusele truuks jäänud vaid 57 protsenti luterlastest.

"Jumala riik on lähedal!", aeg tiksib, kuid meie ümber on mitte ainult paganatest, vaid ka kiriku liikmetest misjonipõld! „*Lõikust on palju, töötajaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele!*" (Lk 10:2) ütleb Jeesus tänases piiblitekstis.

Truudusega Jeesusele ei ole nõnda nagu laulatusel antud töötusega: *"üheskoos, kuniks surm meid lahutab!"* Jeesus ootab meilt truudust, mis ei lõpe surmaga, vaid on igavene. Mida muud tähendab kuulutus: *"Jumala riik on lähedal!"* Kas oleme ka tegelikult sellega arvestanud? Juudid, Jeesuse jüngrid nende hulgas, ei olnud arvestanud sellega, et nende oodatud Messias

peab oma ülesannet täites surema. Prohvetite ettekuulutused sellisest Messiast hakkasid avanema apostlitele ja algkristlastele alles pärast ülestõusnud Kristusega kohtumist, lõplikult alles nelipühäl välja valatud Püha Vaimu toel. Siis said Jeesuse passiivsetest jüngritest aktiivsed misjonärid. Nelipühäl peetud Peertuse kõne järel ristiti 3000 meest. Meie oleme kõik saanud ristimise ja Püha Vaimu kaudu Jeesuse jüngriteks. Me oleme päästetud, kuid kas me oleme saanud ka misjonärideks? Läkitatuteks, kelle ülesanne on kuulutada, et *“Jumala riik on lähedal”* või nagu Peetrus kuulutas nelipühapäeval: *„Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse”* (Ap 2:38)

Usk ei ole viirus, kuigi Eestis, ja olen kuulund, et üha rohkem ka mujal Euroopas, ka Skandinaavias, kardetakse, et usk on just midagi, mis nakkab ja inimese ära pöörab. Seepärast püütakse eriti just lasteaia- ja koolilapsed kirikust võimalikult eemale hoida. Kuna usk siiski nakkushaigus ei ole, pole oodata kristluse epideemia iseeneslikku vallandumist ei Eestis ega mujal Euroopas. Evangeelium ei levi õhu kaudu nagu piisknakkus! Evangeeliumi levitamiseks tuleb teha tööd ja näha vaeva. Nõnda tuleb näha meil palju vaeva nii kirikuna kui kõigil üheskoos Jeesuse jüngritena, et evangeeliumit ja sõnumit Jumala riigi saabumisest levitada. Me peame olema need, kes pakume *“vaimulikku selget piima”*, mille varal kõik kasvavad pääste poole, nagu kirjutab apostel Peetrus (1Pt 2:2-3).

Me ei saa pakkuda *“piima asendajat”*, lahjat inimkeskset armastust ja hoolivust ilma kuulutuseta ülestõusnud Kristusest ja tema Kuningriigist. Armastus ilma Jumalata on kaduv ja poolik. *“Vaimulik selge piim”*, mille järele ühiskond januneb olgu puhas ja lahjendamata kuulutus Kristusest, kes on surnud ristil meie pattude eest ning tõusnud surnuist üles, et meiegi Temasse uskudes ja talle armastust töötades võiksime pärida igavese elu. Armastades Kristust suudame tingimusteta armastada ka oma ligimesi, ka neid, kelle hulka Jeesus meid misjonäridena läkitab. Vahel isegi nagu *“lambaid huntide sekka.”* (Lk 10:3)

Aamen.